

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) M. Z., b) V. Z.**, oba zastoupeni JUDr. Evou Podstavkovou, advokátkou se sídlem Litoměřice, Pokratická 185, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/43, zastoupený JUDr. Danielem Volákem, advokátem se sídlem Litvínov, Jiráskova 413, za účasti: **P. J.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2006, čj. UPS/203/48582/06/Zá, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 4. 2007, čj. 15 Ca 155/2006 – 58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu v Roudnici nad Labem, stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2006, čj. SÚ 1113/05/2 bylo podle § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“) s poukazem na § 62 téhož zákona povoleno osazení dvou střešních oken o rozměrech 480x720 mm v prostoru koupelny a kuchyně v podkroví rodinného domu v N. D. čp. 8 na pozemku st. p. 45 v katastrálním území N. D. u D. Zároveň byly pro provedení této stavby stanoveny podmínky blíže uvedené ve výroku tohoto správního rozhodnutí.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2006, čj. UPS/2003/48582/06/Zá bylo zamítnuto odvolání V. Z. a M. Z. a uvedené rozhodnutí Městského úřadu v Roudnici nad Labem bylo potvrzeno.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem se M. Z. a V. Z. domáhali přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí Krajského úřadu v Ústí nad Labem ve správním soudnictví.

Rozsudkem tohoto krajského soudu ze dne 4. 4. 2007, čj. 15 Ca 155/2006 – 58 byla žaloba zamítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku, krajský soud vycházel z toho, že žalobce ad a) si oznámení o zahájení stavebního řízení vyzvedl na příslušné poště až dne 13. 12. 2005. Dne 20. 12. 2005 byl doručen stavebnímu úřadu nesouhlas se zahájením stavebního řízení. K výzvě tohoto úřadu, aby uvedl proč si nevyzvedl oznámení v zákonné úložné době, sdělil žalobce, že o uložení zásilky nebyl vyrozuměn. Poukázal i na další podobný problém s doručováním korespondence na jeho adresu. Pošta Roudnice nad Labem sdělila stavebnímu úřadu, že doručovatelky postupují v souladu s poštovním řádem, tj. při nezastižení adresáta je mu zanechána výzva o uložení zásilky na poště. Námitky byly tedy podány opožděně. Přesto se jejich obsahem stavební úřad zabýval. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že umístěním střešních oken nedošlo k závažné změně stavby, která by způsobila obtěžování žalobců nad míru přiměřenou poměrům. Neshledal důvodnou ani námitku žalobců, že nemůže obstát závěr o tom, že byly splněny podmínky pro upuštění od místního šetření a ústního jednání. Stavebnímu úřadu byly známy místní poměry a to z roku 2000, kdy dodatečně povolil stavební úpravy domu P. J. a dosti často provádí šetření ohledně podnětů a stížností souvisejících s dalšími stavbami a činnostmi prováděnými na pozemku žalobců a stavebníka J. Krajský soud nesdílí ani názor žalobců, že vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté a to konkrétně se zřetelem na rozhodnutí Městského úřadu v Roudnici nad Labem, stavebního úřadu ze dne 20. 6. 2000, čj. 982/99/2000-výst./Z. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil stavební změny rodinného domu čp. 8 v N. D., přičemž výslovně uvedl, o jaké stavební úpravy se jedná. Rozhodnutí neobsahuje výrok, kterým by bylo nařízeno odstranění dvou střešních oken situovaných na pozemek žalobců, ale ani výrok, že tato úprava byla povolena. Nařízení odstranění oken nelze dovodit ani z obsahu podmínky ad 1), kde byla stanovena lhůta jednoho měsíce k odstranění těchto oken (poznámka zdejšího soudu – v části rozhodnutí týkající se povolení k užívání stavby). Správnímu orgánu tedy nic nebránilo rozhodnout o návrhu stavebníka na vydání stavebního povolení osazení střešních oken na stejném místě.

Včas podanou kasační stížností se žalobci (dále též „stěžovatelé“) domáhali přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí. Obdobně jako v žalobě dovozují, že námitky podali včas. Krajský soud se nevyjádřil k tomu, proč bylo doručováno dvakrát. Nevypořádal se ani s námitkou neprovedení místního šetření stavebním úřadem, nezabýval se rovněž § 124 občanského zákoníku. Stejně tak nebyla zkoumána otázka technické opodstatněnosti instalace střešních oken, neboť obě místnosti jsou dle původní dokumentace opatřeny okny dostatečné velikosti. K námitce existence překážky věci rozhodnuté stěžovatelé uvedli, že v roce 2000 si stavebník zabudoval střešní okna, aniž by byla součástí projektové dokumentace. Stavební úřad záležitost vyřídil textem uvedeným v podmínce pod bodem 1 rozhodnutí ze dne 20. 6. 2000. Nemohlo se tedy jednat o dobrovolné prohlášení účastníka řízení, neboť to nemůže být obsahem výrokové části správního rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stavebník v původním řízení dle § 88 stavebního zákona z vlastní vůle upustil od záměru umístění střešních oken a požádal od stavebního úřadu stanovení termínu pro jejich odstranění. Stavební úřady zásadně nezkoumají, proč stavebníci zvolili právě takovou a ne jinou stavbu. Jsou zásadně vázány návrhem (žádostí) stavebníka. Pokud je v souladu s právními předpisy, žádosti vyhoví. Protože v ostatním kasační stížnost obsahuje obdobné argumenty jako žaloba, žalovaný odkázal na právní argumentaci obsaženou ve vyjádření ze dne 29. 9. 2009. Ztotožňuje se s rozsudkem krajského soudu a navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti žalobců nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu stížních důvodů, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Rozhodnutím Městského úřadu v Roudnici nad Labem ze dne 20. 6. 2000, čj. 982/99/2000-výst./Z bylo s poukazem na § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vydáno stavebníku P. J. dodatečné povolení stavby - stavební změny rodinného domu čp. 8 v N. D. blíže specifikované pod bodem I výroku. Pod bodem II výroku bylo s poukazem na § 82 odst. 1 stavebního zákona vydáno povolení k užívání této stavby s tím, že dle § 34 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, byly stanoveny podmínky uvedené pod body 1 až 3. Pod bodem 1 bylo stanoveno, že do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bude provedeno odstranění dvou střešních oken situovaných na sousední pozemek parc. č. st. 46 v kat. území N. D.

I když stavební zákon v § 82 a citovaná vyhláška hovořily o podmínkách, jednalo se svou podstatou o příkaz (modus), kterým vykonavatel veřejné správy subjektu přiznaného oprávnění ukládá povinnost týkající se výkonu tohoto oprávnění (srov. Hendrych D. a kol. Správní právo, Obecná část, 5., rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck 2003, str. 128 a násl.). To ovšem neznamená, že by stav založený rozhodnutím o kolaudaci byl do budoucna neměnný. Stavební zákon, zejména v § 54 a násl. výslovně počítal i se změnami stavby (tedy i se změnami odchylujícími se od dosavadního rozhodnutí o povolení stavby), přičemž stanovil, pro které takové změny je třeba stavebního povolení. Shora uvedená „podmínka“, tedy sama o sobě nebránila pozdějšímu rozhodnutí o povolení stavby (změny stavby) a v žádném případě nezakládala překážku věci rozhodnuté.

Vyrozumění o zahájení stavebního řízení se stanovením lhůty pro podání námitek bylo stěžovatelům doručováno za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb. K uložení na poště (u příslušné provozovny držitele poštovní licence) postačoval již jen jeden bezvýsledný pokus o doručení v místě doručování. Ten byl i rozhodující pro běh lhůty pro vznik fikce doručení (§ 24 odst. 2 správního řádu). Případná skutečnost, že stěžovatel byl opakovaně na již uloženou zásilku upozorněn, není pro okamžik, kdy je třeba zásilku považovat za doručenu, rozhodující. Stěžovatel netvrdil, že by v době doručování zde byla okolnost, pro kterou by fikce doručení nemohla nastat (že by se v této době v místě svého bydliště nezdržoval). Navíc správní orgány obou stupňů, i když měly za to, že námítka byly podány opožděně, se s nimi ve svých rozhodnutích vypořádaly. Nelze proto dovodit, že by stěžovatelé tak byli zkráceni na svých právech.

Jak v (opožděných) námitkách, tak i v odvolání, v žalobě i v kasační stížnosti, žalobci se ve své podstatě dovolávají, že byli zkráceni na „zachování pohody bydlení“ (srov. § 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění účinném v době vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí). I Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy se jedná o zastavěnou část obce a zejména kdy jsou předmětem povolení stavby dvě střešní okna o rozměrech 480x720 mm v prostoru koupelny a kuchyně v podkroví, jejichž spodní hrana je 2200 mm nad úrovní podlahy, nelze hovořit o nepřiměřeném zásahu do práv stěžovatelů, jakožto vlastníků sousední nemovitosti a to i za event. situace, že tato okna pro užívání těchto místností nejsou nezbytně zapotřebí.

Krajský soud se vypořádal i s námitkou žalobců, že bylo upuštěno místního šetření, přičemž poukázal na vyjádření žalovaného, že jsou mu dostatečně známy místní poměry z předchozích častých šetření. Stěžovatelé ani v kasační stížnosti výslovně nepopírají toto tvrzení

žalované a ani neuvádějí, jaké konkrétní skutečnosti na rozdíl od předloženého návrhu na vydání stavebního povolení a dokumentace by měly být zjištěny.

Se zřetelem na všechny tyto skutečnosti byla kasační stížnost žalobců jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Úspěšný žalovaný na rozdíl od řízení před krajským soudem náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepožadoval (zřejmě se zřetelem na důvody uvedené v tomto směru Krajským soudem v Ústí nad Labem – k tomu shodně i běžná judikatura zdejšího soudu). Proto mu tato náhrada nebyla přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu